

Arrest

nr. 166 781 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 januari 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2013 werd ingediend door :

(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.79 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen schoolgaand zijn, doch er dient opgemerkt te worden dat kinderen jongeren dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) Volledigheidshalve wordt vermeld dat de partner van betrokkene (samen met de kinderen – zie Ovrn: [...]) reeds op 02.07.2013 een negatieve beslissing kreeg in het kader van haar regularisatieaanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.01.2012 met de beslissing ‘zonder voorwerp’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een tweede asielaanvraag werd op 16.10.2013 door het CGVS niet overweging genomen. De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar en zes maanden voor de eerste en ongeveer twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is. Geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest 89980 van 02.10.2000)

War betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij werpt in haar nota excepties van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten maar te dezen dient de Raad vast te stellen dat het beroep enkel is gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Zowel het begeleidend schrijven als de inventaris gevoegd bij het verzoekschrift verwijzen specifiek naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing als bestreden beslissing.

De opgeworpen excepties missen derhalve feitelijke grondslag en worden om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “schending van de motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien er sinds 19/7/2009 een nieuwe instructie aan DVZ over het regularisatiebeleid geldt; Dat er ook wijzigingen zijn aan de criteria in geval van langdurige asielprocedure;

Dat vanaf 19/7/2009 het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid werd naar langdurige elkaar opvolgende regularisatieprocedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen);
Dat –in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent- de vraag of de kinderen schoolplichtig zijn of niet, is niet aan de orde; het gaat erom dat ze naar school gaan: “schoolgaande kinderen”;
Dat verzoeker aan voormeld criterium voldoet;
Dat de verwerende partij meent dat voormelde instructie niet meer van toepassing is;
Dat ondanks het gebrek aan wettelijke basis de DVZ de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich kan neerleggen;
Dat de Raad van State via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie schorste waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure;
Dat de Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is;
Dat de bestreden weigeringsbeslissing zodoende onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);
Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;
Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;
Dat het eerste middel gegrond is wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als formeel vlak);”.

3.2. Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

3.3. Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de

plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”.

3.5. Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

3.7. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.8. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.10. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.11. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing waar deze stelt, “*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.*”

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Alleszins, de Raad vermog niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april

2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de verwerende partij meent dat de asielprocedure niet onredelijk lang is;

Dat 2 jaar en acht maanden wel degelijk onredelijk lang is;

Dat verzoekende partij evident in die tussenperiode een volledig netwerk van relaties in België uitbouwde, terwijl zulks in het thuisland verloren ging;

Dat zodoende niet enkele de redelijke termijn in het gedrang is, doch ook ingevolge deze termijn, de buitengewone omstandigheid dat de aanvraag in het thuisland buitengewoon moeilijk wordt door hoger vermeld teloor gaan van relaties;

Dat ondertussen bovendien de kinderen in België naar school gaan, waarbij het manifest ongehoord zou zijn indien zij uit school weggehaald moeten worden om de aanvraag in het thuisland te doen; indien men zegt dat de kinderen toch hier kunnen blijven en dat verzoeker alleen naar het thuisland dient terug te keren om de aanvraag te doen, dan schendt men het recht op gezinsleven van verzoekende partij en diens kinderen;

Dat men zodoende niet motiveert waarom er géén buitengewone omstandigheid voorhanden zou zijn om de aanvraag in België te doen en waarom er géén sprake zou zijn van een onredelijk lange termijn;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing zodoende onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het tweede middel gegrond is wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht (zowel op materieel als formeel vlak);”

3.13. Verzoeker acht de zorgvuldigheidsplicht geschonden doch toont nergens aan dat de verwerende partij met een door hem aangevoerde buitengewone omstandigheid geen rekening zou hebben gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de verwerende partij voor elke aangevoerde omstandigheid motiveert waarom zij geen buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat verwerende partij niet motiveert waarom er geen buitengewone omstandigheid voorhanden is. Verder kan er nog worden verwezen naar het gestelde in de punten 3.2. en 3.3.

3.14. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.01.2012 met de beslissing ‘zonder voorwerp’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een tweede asielaanvraag werd op 16.10.2013 door het CGVS niet overweging genomen. De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar en zes maanden voor de eerste en ongeveer twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is. Geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest 89980 van 02.10.2000)”*. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat niet wordt gemotiveerd waarom er geen sprake is van een onredelijk lange termijn. Met zijn overtuiging dat de duur van de asielprocedure *“wel degelijk onredelijk lang is”* toont verzoeker niet aan dat de voormelde overweging kennelijk onredelijk is. Verzoeker stelt verder dat hij in de betrokken periode een volledig netwerk van relaties uitbouwde in België terwijl zulks verloren ging in zijn thuisland, wat hij bestempelt als een buitengewone omstandigheid, doch dit betoog is niet dienstig aangezien het verzoeker niet is toegestaan een nieuwe buitengewone omstandigheid te ontwikkelen in het verzoekschrift die niet werd aangebracht in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

3.15. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen schoolgaand zijn, doch er dient opgemerkt te worden dat kinderen jongeren dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) Volledigheidshalve wordt vermeld dat de partner van*

betrokkene (samen met de kinderen – zie Ovn: 6468110) reeds op 02.07.2013 een negatieve beslissing kreeg in het kader van haar regularisatieaanvraag”. Met zijn betoog, “Dat ondertussen bovendien de kinderen in België naar school gaan, waarbij het manifest ongehoord zou zijn indien zij uit school weggehaald moeten worden om de aanvraag in het thuisland te doen; indien men zegt dat de kinderen toch hier kunnen blijven en dat verzoeker alleen naar het thuisland dient terug te keren om de aanvraag te doen, dan schendt men het recht op gezinsleven van verzoekende partij en diens kinderen;” brengt verzoeker niets in tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn kinderen niet schoolplichtig zijn en dat zijn partner en de kinderen al een negatieve beslissing kregen in het kader van een regularisatieaanvraag, waarmee de verwerende partij redelijkerwijze bedoelt dat het hele gezin niet in België kan blijven en er dus geen opsplitsing van het gezin dreigt. De bestreden beslissing vormt voorts geen verwijderingsmaatregel laat staan een beslissing die er toe strekt kinderen uit school weg te halen. Evenmin kan er in gelezen worden “dat de kinderen toch hier kunnen blijven”.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.16. In een derde middel werpt verzoeker op, “schending van art. 8 EVRM, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de verwerende partij stelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hiermee aanduidende dat mijn verzoeker in het thuisland de aanvraag kan doen;

Dat nochtans de verwerende partij hierbij nochtans nalaat na te kijken of en te motiveren dat de terugkeer om een machtiging aan te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van art. 8 EVRM;

Dat de verwerende partij had moeten nagaan wat doorweegt: het recht van verzoekende partij op een gezinsleven met zijn wettig samenwonende partner met langdurig verblijfsrecht in België of één van de wettig nagestreefde doelen, met name de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat in casu bij verwerende partij geen enkele van deze wettige doelen is onderzocht;

Dat de terugkeer wel degelijk disproportioneel is, nu verzoekende partij uiteraard niet weet hoe groot zijn kans op slagen aldaar zal zijn, zodat hij mogelijks voor lange tijd of definitief daar zal moeten blijven, waardoor de gezinsband met zijn vrouw zowel financieel als affectief wordt doorbroken;

Dat zulks een reëel gevaar vormt, en dat dit risico niet in verhouding staat tot de actie die verwerende partij van hen eist, terwijl in België hetzelfde kan worden benaardstigd;

Dat verzoekers relatie met zijn wettig samenwonende partner met langdurig verblijfsrecht in België voldoet aan de ter zake gehanteerde criteria, met name “een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte relatie” vormen (R.v.St., nr. 206.352, 1 juli 2010);

Dat de toekomst van deze familie dan ook in België ligt en nergens anders;

Dat een terugreis van verzoekende partij hoogst onredelijk zou zijn, en aldus art. 8 EVRM wel degelijk wordt geschonden;

Dat zulke feitelijke elementen reële obstakels vormen om in het thuisland de man-vrouw-relatie voort te zetten, wat door het EHRM in het arrest Sen werd erkend (EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 40);

Dat deze belangenafweging nooit is gebeurd;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt hun hier verworven leven op te geven, en het reële risico te lopen zijn echtgenote nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat er naast de schending van art. 8 EVRM een evidente schending van de zorgvuldigheidsplicht te weerhouden is: langdurige opsplitsing van een stabiel gezin, waarbij verzoeker uit zijn vertrouwde omgeving getrokken wordt en gestuurd wordt naar een plaats die hij niet kent, terwijl diens vrouw met een gehalveerd gezin in de Belgische gezinswoning achterblijft;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het derde middel gegrond is, wegens schending van art. 8 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak);”.

3.17. Verzoeker koestert de verwachting dat de verwerende partij nagaat of de terugkeer van verzoeker om in zijn thuisland een machtiging aan te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van artikel 8 EVRM, maar de Raad ziet niet in wat de grondslag is van die verwachting gelet op het feit dat verzoeker blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, geen gewag maakte van artikel 8 EVRM en gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing *“Volledigheidshalve wordt vermeld dat de partner van betrokkene (samen met de kinderen – zie Ovr: [...]) reeds op 02.07.2013 een negatieve beslissing kreeg in het kader van haar regularisatieaanvraag.”* Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat zijn partner een langdurig verblijfsrecht heeft in België doch dit blijkt nergens uit, minstens toont verzoeker dit niet aan. Uit niets blijkt dat er een opsplitsing van het gezin dreigt. Verwerende partij kan dan ook volledig worden gevolgd waar zij in haar nota stelt, *“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet aanduidt wie zijn wettig samenwondende partner met verblijfsrecht in België dan wel zou zijn. Voor zover hij zou duiden op mevrouw [M.E.] met wie hij d.d. 30 augustus 2013 een tweede asielaanvraag indiende vergezeld van hun twee kinderen, dient te worden opgemerkt dat ten aanzien van haar, samen met de kinderen, reeds op 15 juli 2013 een beslissing werd genomen waarbij de door haar op 29 augustus 2012 ingediende aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard en zij bevolen werden om het grondgebied te verlaten (het beroep tot nietigverklaring ingediend door de partner is gekend onder rolnummer 135.752). Verzoeker maakt derhalve een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk nu niets erop wijst dat hij door de beslissingen van de verwerende partij gescheiden zal worden van zijn partner en kinderen en dat hij een verblijfsrecht zou worden ontnomen.”* Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet, te meer daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt. Ten slotte kan er nog worden verwezen naar het gestelde in punt 3.2.

Het derde middel is niet gegrond.

3.18. In wat kan worden beschouwd als een vierde middel, werpt verzoeker op, *“onwettigheid door schending motiveringsplicht”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien art. 9bis van de wet van 15 december 1980 “buitengewone omstandigheden” niet definieert; Dat de Raad van State zulks definieert als omstandigheden die weliswaar geen overmacht behelzen, doch die een terugkeer met het oog op het doen van een aanvraag in het land van oorsprong niettemin bijzonder moeilijk maken (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025; R.v.St., 6 maart 2001, nr. 93760);

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.” (R.v.St., nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev.Dr.Etr., 2001, 217, advies B. CUVÉLIER).

Dat de beslissing omtrent de regularisatie moet rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 E.V.R.M. (R.v.St., 13 juli 1993, nr. 49821, waarin wordt bevestigd dat art. 8 E.V.R.M. van toepassing is op art. 9bis Vreemdelingenwet);

Dat de Raad van State heeft geoordeeld dat art. 8 EVRM ook van toepassing is in zaken betreffende één persoon, zonder dat het nodig moet zijn dat een heel gezin betrokken is: “Le paragraphe 1er de l’art 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l’y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d’application large, qui comprend notamment les rapports humains qui l’individu est appelé à nouer avec autrui; qu’il résulte que la partie adverse, en s’étant dispensé d’examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d’amitié qui pourraient justifier l’examen par la Belgique de la demande d’asile du requérant, n’a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l’espèce, et n’a pas motivé adéquatement sa décision.” (R.v.St., 6 december 2001, nr. 101.547);

Dat er aan weze herinnerd dat eenzelfde feit (verre integratie) zowel de buitengewone omstandigheid kan staven als een reden van gegrondheid van de aanvraag kan zijn (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025);

Dat de verwerende partij hier, zoals hoger aangegeven, geen rekening mee houdt;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;
Dat het vierde middel gegrond is wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak);”.

3.19. Met zijn theoretisch betoog inzake buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij aan dit begrip in casu een invulling heeft gegeven die zou neerkomen op het eisen van overmacht.

3.20. Gelet op wat hij heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag – met name de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 omwille van een gezin met schoolgaande kinderen en het feit dat hij geen enkel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt en *“nooit of te nimmer”* heeft geprobeerd de overheid te misleiden en geen fraude heeft gepleegd – kan verzoeker niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij, na de vaststelling, *“Volledigheidshalve wordt vermeld dat de partner van betrokkene (samen met de kinderen – zie Ovnv : [...]) reeds op 02.07.2013 een negatieve beslissing kreeg in het kader van haar regularisatieaanvraag”*, nog verder motiveert in het licht van artikel 8 EVRM en meer bepaald gaat rekening houden met *“het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 E.V.R.M.”*. Verzoeker koestert hogere verwachtingen inzake de motiveringsplicht voor de verwerende partij doch deze vinden geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft te dezen geen enkele andere motiveringsplicht dan te motiveren of de door verzoeker aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, quod in casu.

3.21. Verzoeker dwaalt wanneer hij voorhoudt dat integratie een buitengewone omstandigheid kan vormen. Immers oordeelde de Raad van State in een principearrest dat *“omstandigheden die louter betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen”*, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Voorts blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet dat verzoeker gewag maakte van een integratie in België zodat hij niet de verwachting kan koesteren dat de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.22. In een vijfde middel werpt verzoeker op, *“onwettigheid door schending van art. 2 van de UVRM en de artt. 2 en 3 van het EVRM; “.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien verzoekende partij recht heeft op het leven, de vrijheid en de veiligheid van zijn persoon (art. 2 UVRM);

Dat verzoekende partij door de beslissing van de verwerende partij blootgesteld wordt aan gevaar voor zijn persoon: hij dient naar een land te gaan dat hij ontvlucht is en waarbij de plaatselijke situatie verzoekende partij heeft aangezet tot het indienen van een asielaanvraag;

Dat deze Universele Verklaring werd uitgewerkt door het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961);

Dat de artt. 2 en 3 van het EVRM van toepassing zijn, nu de beslissing van de verwerende partij een gevaar voor het leven van verzoekende partij betekent en hem blootstelt aan foltering;

Dat de verwerende partij bijgevolg zowel door haar beslissing als door de motivering die eraan ten grondslag ligt, art. 2 van de UVRM en de artt. 2 en 3 van het EVRM schendt;

Dat het vijfde middel gegrond is;”.

3.23. Waar verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van artikel 2 van de UVRM, duidt de Raad erop dat de UVRM slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan en geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. De schending ervan kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd noch worden ingeroepen als een grond tot vernietiging (RvS 13 maart 2002 nr. 104.622, RvS 7 januari 2003, nr. 126.922, RvS 4 mei 2005, nr. 144.115, RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

3.24. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, aangezien deze beslissing een gevaar inhoudt voor haar leven en haar eveneens *“blootstelt aan foltering”*. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 EVRM vereisen dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling of een gevaar voor het leven dreigt. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM, daar waar verzoeker geen begin van bewijs overmaakt aangaande zijn problemen en deze problemen blijkens de bestreden beslissing reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van asielprocedures die tot niets hebben geleid.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.25. In een zesde middel werpt verzoeker op, *“schending van het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

*“Aangezien verzoekende partij reeds uitvoerig uiteenzette dat hij een toekomst wenst uit te bouwen in België, en hij hiervoor de legale weg gevolgd heeft, dat hij ondertussen reeds lang in België woont, volledig ingeburgerd is en geenszins financieel ten laste van de Staat valt;
Dat verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en nooit getracht heeft om zijn verblijf in België op illegale wijze te verlengen;
Dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat de bestreden beslissing wordt vernietigd opdat een meer correcte en inhoudelijk meer gefundeerde afweging zou kunnen geschieden;
Dat het zesde middel gegrond is;”*

3.26. Door de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen en de overtuiging te zijn toegedaan dat de gedane afweging meer correct en inhoudelijk meer gefundeerd diende te zijn, toont verzoeker geen schending aan van het motiveringsbeginsel waarvan de Raad aan de hand van het gevoerde betoog redelijkerwijze aanneemt dat verzoeker dit als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht.

Het zesde middel is niet gegrond.

3.27. Verzoeker voert onder het kopje *“Uitvoeringshandeling”* in zijn verzoekschrift nog het volgende aan: *“Aangezien de verzoekende partij volledigheidshalve er de Raad op wijst dat de tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing meteen ook zal inhouden dat iedere uitvoeringshandeling daarvan (m.n. een bevel om het grondgebied te verlaten) ophoudt met in het rechtsverkeer te bestaan;”*.

3.28. Te dezen dient de Raad op te merken dat de in punt 1.2. bedoelde beslissing de enige bestreden beslissing is en dat verzoeker niet dienstig gevolgtrekkingen kan maken van een vernietiging van de bestreden beslissing voor verwijderingsmaatregelen die niet worden bestreden. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekers betoog ook niet opgaat om inhoudelijke redenen, aangezien de vernietiging van de bestreden beslissing – quod non in casu – geen invloed heeft op verzoekers illegale verblijfssituatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA